

Systirsonurin Rudolf Andersen var álitid hjá gamla Restorff

Tað var ikki bert gamli Restorff, ið sum dani kom at seta síni spor í Føroyum. Ein systir hansara kallaðist Maria, sum varð gift við "Stabsmusikant" Andersen. Hetta var samb. William "et fornøjetigt, men uroligt Hus, som Moderen havde Møje med at holde i Orden. Kårene var meget trange, og ordentlig Skolegang var der ikke Raad til."

Fleiri av teirra børnum komu at vera nógv í Føroyum. Jacobine giftist við Frants, son gamla Restorff. Hon var fremsta drívmeigin í at fáa vatnleiðing í Havn í 1898, sum greitt er frá í røðini "Hendur ið Sleptu."

Ein beiggi var Peter Andersen, sum eisini er umrøddur í hesi røð. Hann var tónleikari í Kongaliga Kapellinum og kom til Føroyar hvørt summar. Higar flutti hann eisini, tá hann legði frá sær og er sum tað einasta av systkjunum grivin í Føroyum.

Ein onnur systir gamla Restorff, Jette, giftist við einum bakara Flamme. Tey finga eina dóttir Athalie, sum giftist við sjónleikaran Elith Reumert. Ein sonur teirra var Poul Reumert.

Um Rudolf Andersen skrivur William

Firma M.C. Restorff og Sønner ophørte at eksistere i 1926. Da havde det også 70 År på Bagen. Så lang en Levetid vilde det ganske afgjort ikke have haft, såfremt dens Ledelse ikke dengang Gamle Restorff begyndte at falde fra, blev lagt i Rudolf Andersens Haand. Udtrykket er vist forresten lidt misvisende. Rudolf, der lige siden 1860 var knyttet til Forretningen i Frederiksvaag og først i 1906 gik ind som Medindehaver, fik i alt fald aldrig højtideligt overdraget Ledelsen af den vidtloftige Bedrift. Det kom ligesom af sig selv, at han blev dens Hoved.

Rudolf Andersen var Købmand af den gamle Skole. Han holdt af at handle, arrangere, skalte og valte på sin stilfærdige og altid ligesom anonyme Måde.

Et stille og diskret, tilsyneladende flegmatisk Væsen var overhovedet karakteristisk for denne høje, magre Mand med det venlige, lune Ansigt og det lidet ubehjælpssomme Organ ("Rudolf taler altid som han havde en varm Kartoffel i Munden",

Rudolf Andersen, keypmaður í Fredriksvåg ella Vágsbotni

Sofie Helene Jacobsen og Andreas William Restorff

Børnini hjá M.C. Restorff og Elsu Jacobinu Jacobsen, Andreas William, Frans August, Johan Martin, og døturnar Helena, »amma Barbarus«, og Henrietta

ironiserede Gl. Restorff).

"Onkel Rudolf" gik altid stille med Dørene. En del letforståelig Selvbevidsthed skjulte der sig utvivlsomt bag denne Stilfærdighed. Rudolf har ingenlunde været vidende om den afgørende Rolle, han spillede. Men han har syntes om den.

Noget indesluttet forblev dog

Rudolf altid, og der var absolut ingen, der havde hans Fortrolighed, heller ikke Broderen Peter, som han dog følte sig stærkt knyttet til, og som så svært op til ham.

Når Søsteren Bine Restorff på Medindehaverskabets Vegne spurgte til Forretningen ("for Frants ved jo aldrig noget!") afviste han

hende med Forsikringen om, at det var noget, hun ikke forstod sig på eller skulle blande sig i.

Einaræðisharri uttan at vita tað
Onkel Rudolf var altid på sin prunkløse Måde en Slags Enehersker over Frederiksvaag. Det gik udmærket, så længe han var vel ved Magt, og Forretningen kunde have blomstret videre, også da han begyndte at falde fra, såfremt der dengang havde været en yngre "Rudolf" til Disposition – et stilfærdigt og målbevidst Jern, der uden alt for megen Tanke på personlig Gevinst kunde have listet Ledelsen over i sin myndige og trofaste Hånd.

Det var der imidlertid ikke; Rudolfer vokser nu engang ikke på Træerne. M.C. Restorff & Sønner gik i Stå, ligesom en Maskine der langtfra er slidt op, men hvis egentlige Kraft- og Livskilde er i Færd med at løbe tør.

Rudolf kunde på sine gamle Dage ikke mere overse den udviklede Bedrift, hvis Hjerne han havde været i næsten tre Snese År. Han havde den ikke mere på Nerverne, om man så må sige, og dens forskellige Dele begyndte at arbejde diffust for egen Regning, indtil den gik i Stå og måtte standse sine Betalinger.

Endaði aftur í Danmark

Den over 80-årige Rudolf Andersen, som langtfra var nogen åndssvækket Mand, lod sig aldrig i det Ydre mærke med at denne (i øvrigt lidet sensationelle) Konkurs var ham et Slag, hvad den dog må have været. Han rejste til København, hvor han bosatte sig hos Søsteren Bine og fik Tiden til at gå med Læsning. Råd til Bogkøb havde han ikke mere – hvad han ejede havde jo været anbragt i Forretningen – men han meldte sig ind i "Arbejdernes Læseforening." Kort før sin Død gjorde han en sidste Rejse til Thors-havn, hvor han havde tilbragt det meste af sit Liv. Det er typisk for denne rolige, ja tilsyneladende næsten apatiske Mand, at han aldrig stillede selv det mindste Gran af nogen Slags Bitterhed til Skue. Han spillede Kort med Frederiksvaags nye Ejer og drøftede med hver forretningsmæssige Anliggender. Rudolf Andersen døde og blev begravet i sin Fødeby København.

Tú og *e* til handils